

Sygn. akt IV CSK 204/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K.M.
przeciwko P.R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód K.W., wnosząc skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 25 listopada 2016 r., opartą na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, „iż charakter, zakres i wpływ naruszeń zarówno prawa procesowego, jaki materialnego winny przesądzać o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zgodnie art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania

lub skarga jest oczywiście uzasadniona. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjęto, że wnoszący skargę powinien w formie wyodrębnionego wywodu prawnego przedstawić argumentację celem wykazania, że w danej sprawie występuje konkretna przyczyna kasacyjna uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania (np. postanowienie z dnia 20 października 2005 r., II CZ 898/05, OSNC 2006 nr 7 - 8, poz. 135).

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę na tym etapie postępowania zasadności zarzutów postawionych w skardze kasacyjnej. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób wymagający takiej oceny, lecz powinno koncentrować się na argumentacji prawnej odrębnej w stosunku do merytorycznej motywacji skargi i zmierzającej do wykazania „oczywistości” w rozumieniu powołanego przepisu.

Z tymi założeniami pozostaje w sprzeczności uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi powoda do rozpoznania, które sprowadza się do częściowego powtórzenia zarzutów skargi i fragmentów ich uzasadnienia. Użycie na uzasadnienie wniosku argumentów powołanych na uzasadnienie podstaw kasacyjnych prowadzi do zatarcia różnic pomiędzy tymi odrębnymi, konstrukcyjnymi elementami skargi kasacyjnej.

W chaotycznym wywodzie, w którym przewijają się przepisy powołane w ramach podstaw skargi oraz krytyczne opinie skarżącego co do stanowiska Sądu, dotyczące w szczególności kwestii dowodowych, nie można odnaleźć tego, co stanowi istotę przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli argumentacji prawnej przekonującej, że zarzucane w skardze naruszenia prawa miały oczywisty, kwalifikowany charakter, co mogłoby ewentualnie prowadzić do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj